

20 Ιουλίου 1974 μια ημερομηνία, μια στιγμή χιλιάδες αναμνήσεις.

Σε μερικούς απο 'σας μπορεί να μην θυμίζει τίποτα αλλά για άλλους ήταν η μέρα που άλλαξε μια για πάντα τις ζωές τους.

40.000 Τούρκοι στρατιώτες εισέβαλλαν στα βόρεια της Κύπρου, καταπατώντας περιουσίες και καταλαμβάνοντας σπίτια.

Είχα την τύχη να μάθω ακριβώς τί συνέβει εκείνη την μέρα από κάποιο πρόσωπο που είναι πολύ σημαντικό για μένα και έχει προσωπική εμπειρία, αυτό το πρόσωπο είναι ο πατέρας μου!

Παρ'όλο που ήταν μόνο έξι έτων όταν έγινε η εισβολή σκληρές εικόνες έχουν χαραχτεί για πάντα στην μνήμη του και όσο και να προσπαθεί δεν πρόκειται να τις ξεχάσει ποτέ!

Ήταν ένα καλοκαιρινό απόγευμα όταν η Κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι υπάρχει περίπτωση εισβολής από Τουρκικές δυνάμεις. Όλοι στο σπίτι πανικοβλήθηκαν αλλά η γιαγιά μου και ο παππούς μου προσπάθησαν να τους καθησυχάσουν, αν και εκείνοι ήταν τρομοκρατημένοι για το τί θα γίνει.

Μετά από λίγη ώρα τα πράγματα σοβάρεψαν αφού έβγαλαν άλλη μια ανακοίνωση να εκκενώσουν όσο πιο γρήγορα γίνεται το χωριό. Πανικός επικράτησε και όλοι έτρεχαν για να φύγουν εγκαίρως αλλά αρκετές οικογένειες δεν πρόλαβαν και δυστηχώς μια από αυτές ήταν και η δική μου.

<< Κλάματα, ουρλιαχτά απόγνωσης και φωνές επικρατούσαν καθώς ακουγόntonταν οι πυροβολισμοί και ο θόρυβος των ελικοπτέρων που πετούσαν βόμβες πάνω στα σπίτια. Ευτυχώς η Κυβέρνηση έστειλε φορητά ώστε να επιβιβαστούμε και να μεταφερθούμε σε ασφαλές μέρος. Παρ'όλο που ήμουν μικρός, ακόμα ακούω τα κλάματα τις φωνές και τα απελπισμένα πρόσωπα που

έβλεπα γύρω μου. Με κάθε πυροβολισμό ολοι αγωνιούσαμε μην έχει πάθει κάτι κάποιος δικός μας. Μετά από αρκετή ώρα καταφέραμε να ανέβουμε στο φορτηγό και ξέραμε οτι θα ήμασταν ασφαλείς,έστω και για λίγο. Κοίταξα πίσω μου για τελευταία φορά με την ελπίδα ότι σε λίγο καιρό όλο αυτό θα 'χει τελειώσει και όλα θα είναι όπως πριν.Είδα την μητέρα μου να κοιτάει πίσω βουρκωμένη ξέροντας ότι ποτέ τα πράγματα δεν θα γινόντουσαν όπως πριν,μετά με αγκάλιασε και με φίλησε χωρίς να πεί κουβέντα. Μετά από δυο ώρες φτάσαμε σε ένα ασφαλές μέρος που είχαν στηθεί σκηνές ώστε να μπορέσουμε να μείνουμε εκεί για κάποιο χρονικό διάστημα μέχρι να μάθουμε τί ακριβώς θα γίνει, και αν θα μπορέσουμε να γυρίσουμε πίσω. Δυο εβδομάδες μείναμε εκεί μη ξέροντας τι γίνεται και τι πρόκειται να συμβεί. Τότε ήρθαν τα πρώτα νέα και δυστηχώς δεν ήταν καλά,μας είπαν οτι η κατάσταση χειροτέρευε και δεν μπορούσαμε να γυρίσουμε πίσω.Αφού η ελπίδα να γυρίσουμε πίσω,τουλάχιστον σύντομα, είχε χαθεί ο πατέρας μου αποφάσισε να φύγουμε από κει και να πάμε στην άλλη άκρη του νησιού που μπορούσαν να μας φιλοξενήσουν κάποιοι συγγενείς μας για κάμποσο καιρό μέχρι να μπορέσουμε να ξανασταθούμε στα πόδια μας>>

Έτσι μου περιέγραψε ο μπαμπάς μου την μέρα της εισβολής και τις ημέρες που ακολούθησαν.

Μετά την απόφασή τους να φύγουν τα πράγματα δεν έγιναν ακριβώς όπως περίμεναν. Ο παππούς μου άρχισε να ψάχνει για δουλειά ,πράγμα δύσκολο, έτσι του ήρθε μια ιδέα. Αποφάσισε να μαζέψει ό,τι λεφτά είχαν,να στείλει την οικογένεια του στην Ελλάδα και όταν καταφέρει να ορθοποδήσει και η κατάσταση θα έχει εξομαλυνθεί τότε να γυρίσουν πίσω.Ήξεραν ότι θα είναι δύσκολο αλλά και το καλύτερο για αυτούς.Την επόμενη κιόλας μέρα πήραν το πρώτο αεροπλάνο και ήρθαν στην Ελλάδα, ο αποχωρισμός ήταν δύσκολος αλλά έφευγαν με την σκέψη ότι σε λίγο καιρό θα γύριζαν πίσω.

<<'Όταν μας ανακοίνωσαν οτι θα φύγουμε και θα έρθουμε Ελλάδα πανικοβλήθηκα δεν ήθελα να φύγουμε και να χωριστούμε, έστω και για αυτό το λίγο διάστημα. Αλλά δεν μπορούσαμε να κάνουμε και τίποτα άλλο...>>

Αρχικά έμειναν σ'έναν γνώστο τους που προθημοποιήθηκε να τους φιλοξενήσει και αργότερα νοίκιασαν δικό τους σπίτι. Είχαν περάσει δυο μήνες αλλά δεν είχαν κανένα νέο.Μετά από λίγο καιρό έγινε ένα τηλεφώνημα απ'ο τον παππού μου λεγοντάς τους ότι τα πράγματα δεν πάνε καλά. Η κατάσταση είχε αρχίσει να δυσκόλευει, παρ'όλο που τώρα ήταν ασφαλείς,είχαν σπίτι και δουλειά, η οικογένεια ήταν χωρισμένη. Έτσι αναγκάστηκαν να πάρουν μια πολύ σημαντική και δύσκολη απόφαση που θα καθόριζε μια για πάντα την ζωή τους.Με μεγάλη δυσκολία και λύπη αποφάσισαν να μείνουν χωριστά.

<< Όταν μάθαμε οτι θα μείνουμε χωριστά και ίσως να μην γυρίσουμε ποτέ πίσω δεν είχα όρεξη να κάνω τίποτα δεν ήθελα καν να βγώ από το σπίτι. Ήμουν μόνο έξι ετών σε μια ξένη χώρα,χωρίς φίλους ,χωρίς τον μπαμπά μου χωρίς τίποτα! Μετά από λίγο καιρό άρχισαν τα σχολεία.Δεν ήθελα να πάω με τίποτα! φοβόμουν μην με αντιμετωπίσουν ρατσιστικά και δεν θα το άντεχα και αυτό! Αρκετά προβλήματα και στεναχώριες είχα και δεν θα μπορούσα να αντιμετωπίσω και τον ρατσισμό! Αλλά δεν μπορούσα να βλέπω και την μαμά μου να προσπαθεί να κάνει το καλύτερο για εμάς και εγω να κάθομαι απλά μέσα στο σπίτι και να μην προσπαθώ καν.Είτε μου άρεσε είτε όχι έτσι είχαν τα πράγματα ,έπρεπε να το δεχτώ και να συνεχίσω όχι μόνο για μένα αλλά και για την μαμά μου! Περνούσαμε τα ίδια και εκείνη χειρότερα καθώς έπρεπε να δουλεύει και να μεγαλώνει μόνη της τέσσερα παιδιά! Ακόμα θυμάμαι την πρώτη μέρα που πήγα σχολείο ήμουν τελείως έξω από τα νερά μου, δεν ήξερα τι να κάνω απλά καθόμουν μόνος μου σε ένα παγκάκι...δεν πήγαινα να παίξω με τα άλλα παιδιά γιατί φοβόμουν μην με αντιμετωπίσουν ρατσιστικά! Κάποια στιγμή όμως ήρθε ένα

αγόρι και με ρώτησε πως με λένε και αν ήθελα να παίξουμε δεν τον ενόχλησε ούτε η προφορά μου ούτε που ήμουν από την Κύπρο.Ένιωσα μεγάλη χάρη που πλέον είχα κάποιον να μίλω και δεν ήμουν μόνος μου. Τελικά δεν ήταν έτσι όπως τα περίμενα έκανα γρήγορα φίλους και έμαθα να μην δίνω σημασία για το τί πιστεύουν οι άλλοι για μένα...>>

Ο μπαμπάς μου δεν γύρισε ποτέ πίσω για να μείνει μόνιμα, αλλά ούτε και ο παππούς μου ήρθε να μείνει μόνιμα στην Ελλάδα.Η μόνη στιγμή που γύρισε ο πατέρας μου στην Κύπρο ήταν το καλοκαίρι του 2007 όταν πήγαμε διακοπές.Επισκεφτήκαμε το χωριό του και βλέποντας το σπίτι τους να κατοικείται πλέον απο άλλους ανθρώπους ήταν σκληρό και χιλιάδες αναμνήσεις εμφανίστηκαν ξανά.Αλλά ήξερε ότι άμα δεν είχε συμβεί τίποτα από όλα αυτά δεν θα είχε αυτή την οικογένεια,την οικογένεια που τον αγαπάει!

Πέννυ Αρτυμάτη